

дахъ черковна живопись отъ първичнитѣ християнски времена. Свѣтло лице, но жгесто, бледо, съ детски трапчинки по странитѣ, устнитѣ съвсемъ тънки и кждраво извити, носътъ вощено прозраченъ, но не жълтъ и изящно очертанъ. А очитѣ голѣми, ясни и широко отворени, удивено открити.

„Сега само тѣ не се усмихваха у нея—очитѣ ѝ.

„Забъркахъ се и казахъ онова, за което ходѣхме. Приковалъ ми се бѣше погледътъ въ лицето ѝ и не виждахъ друго, та казахъ ѝ своето — господарското. Но едновременно съзрѣхъ зелени влакна по зжитѣ и видѣхъ въ малката ѝ костелива ржка нахапанъ празъ. Тогава вече забелязахъ подъ сърменитѣ ѝ нагрѣдници дете пеленаче: притиснала го до гърдитѣ си и го крие. Първо трѣбва да ѝ е. Сви ми се сърцето.

— „Какво го криешъ, чакай да го видя,—прикле^кнахъ до нея и отдрѣпнахъ едната половина на сърмения ѝ нагрѣдникъ.

„Видѣхъ гърдата ѝ и ми дойде да писна: тѣй изваяно хубаво и пакъ въ кърви! — Рожбето я бѣше разкървавило. Неговото лице бѣ сухо като сминъ: очевидно, то умираше отъ гладъ, та се бѣше впило като смъртъ въ майчината гърда, която бѣше мряморна свѣтла и пакъ окървавена!

„Азъ потреперахъ и казахъ презъ сълзи:

— „Ще ти доставимъ всичко. За тебъ ще намѣримъ.

„А тя скри усмивката си, после като старъ, много старъ човѣкъ, дигна лѣвата си ржка отъ детето и ми забърса сълзитѣ.

— „Мило ми етъ, сестро, — каза.—А ми не трѣбуе ништо, ей ми Бога! Да дае само Господъ, да се вратитъ мой Климе. Ехъ, Боже, што ми етъ хлѣбъ, море, што ми етъ соль!

— „Кжде е?